

DEN DANSKE BANKFORENING
 DANMARKS SPAREKASSEFORENING
 København, den 12. februar 1986

**Vedrørende forslag til lov om ændring af lov
 om beskatningen af pensionsordninger m.v. og lov om realrenteafgift
 af visse pensionskapitaler m.v. (L 111)**

Den Danske Bankforening og Danmarks Sparekasseforening har i brev af 24. januar 1986 til skatte- og afgiftsudvalget (L 111 – bilag 4) foreslået en række ændringer til det af ministeriet fremsatte lovforslag, i hvilket der bl.a. gives pengeinstitutterne adgang til at oprette rateopsparing i pensionsøjemed.

Foreningernes henvendelse til udvalget er kommenteret af ministeriet i et notat af 10. februar 1986 til skatte- og afgiftsudvalget (L 111 – bilag 10).

Desværre hviler ministeriets bemærkninger, så vidt vi kan se, på en række misforståelser og tilsyneladende på nogle forkerte oplysninger. Foreningerne skal i nærværende henvendelse indskrænke sig til at kommentere de væsentligste punkter.

Udbetalingsforløbet

I henvendelsen af 24. januar 1986 foreslog Bankforeningen og Sparekasseforeningen en udbetalingsordning med to yderpunkter: det i lovforslaget nævnte forløb med en stigende udbetaling og et udbetalingsforløb efter en annuitetsformel, som under forudsætning af et konstant renteniveau vil give lige store årlige udbetalinger.

Skatteministeriet bemærker, at såfremt der bliver mulighed for frit at vælge den årlige udbetaling mellem det beregnede maksimum og minimum, og såfremt der altid vælges maksimum, vil pengeinstitutternes forslag medføre, at en rateopsparingskonto kan tømmes inden for et kortere tidsrum end 10 år. Dette er ikke korrekt. Begge de skitserede udbetalingsforløb sikrer, at den aftalte udbetalingsperiode overholdes. Hvis pensionsoppareren ønsker at fremme udbetalingen mest muligt, vil det altid bedst kunne betale sig at vælge annuitetsudbetalingsforløbet, fordi

man i dette forløb tager højde for den forventede rentetilskrivning i den resterende udbetalingsperiode. Det må erindres, at størrelsen af de sidste udbetalinger altid vil afhænge af, hvor store udbetalingerne har været i det første år. Lovforslagets udbetalingsmetode vil derfor kun give højere udbetalinger i de sidste år under betingelse af, at man har valgt lave udbetalinger i de første år. Man vil således aldrig kunne »tømme« opsparingskontoen hurtigere end annuitetsmetoden tillader, altså med lige store årlige beløb. Der kan således hverken blive tale om, at udbetalingsperioden bliver kortere end aftalt, eller at udbetalingerne i de sidste år alene får en symbolsk størrelse.

Skatteministeriet hævder endvidere, at Bankforeningens og Sparekasseforeningens forslag vil stille pengeinstitutternes ordninger gunstigere end de tilsvarende ordninger i forsikringsselskaberne. Det mener vi ikke er korrekt. Som anført i vores første henvendelse kan forsikringsselskaberne i dag tilbyde flere forskellige udbetalingsforløb for rateforsikringer. Pensionsbeskatningslovens bestemmelse om, at raterne skal udbetales i lige store årlige beløb vedrører nemlig alene den tarifmæssige ydelse. Som bekendt består en stor del af den faktiske ydelse af bonustilskrivning, og denne bonus kan tilskrives efter flere forskellige principper. Til uddybning heraf vedlægger vi et notat fra aktuarfirmaet Svend Bramsen & Co. Af notatet fremgår det, at de forsikrede kan vælge mellem to systemer for tilskrivning af bonus. Det ene giver et stigende udbetalingsforløb, og det andet giver et næsten konstant udbetalingsforløb. De forsikrede kan også vælge mellem kombinationer af disse to udbetalingsforløb, ligesom de principielt har mulighed for at